

Preek van 30 december 2018 **Steven Barberien**
ALS IEDEREEN THUIS IS

“’t Is van uw familie dat ge het moet hebben.” Een gezegde u wellicht bekend en met een dubbele betekenis. Van de ene kant is familie heel kostbaar en een grote bron van vreugde, van de andere kant kan familie ook pijn en verdriet veroorzaken door onderlinge onenigheid en ruzie... Je kan niet met en niet zonder, zouden we kunnen zeggen.

Op dit feest van de H. Familie staan we als geloofsgemeenschap even stil bij dit feit. En we horen vertellen in het evangelie hoe het H. Huisgezin ondervond dat er van alles een zekere spanning teweeg kan brengen. “Kind toch, hoe kunt ge ons dit aandoen?” Een kreet uit het hart van elke moeder en vader, toen en nu... Ouders hebben vaak grote zorgen om hun kinderen. Ze stellen zich vragen bij hun levens-keuze. Hebben verdriet als hun kind in de put zit of ziek wordt. En natuurlijk is het sterven van een kind iets wat geen ouder ooit wil meemaken. Dat is het ergste wat er is...

Al deze dingen kwamen ook voor in die H. Familie. Ze waren in die zin niet anders dan andere gezinnen. Maar er was wel iets heel bijzonders, wat hen als gezin met elkaar verbond én wat ervoor zorgde dat ze elkaar nabij bleven. En dat bijzondere was de liefde. Ik hoor u al denken: ja, maar bij ons thuis is er ook liefde, dat is niet zo bijzonder! En u heeft volkomen gelijk! Liefde is niet zo bijzonder in een gezin of familie... Maar ‘volmaakte liefde’ is dat wel! We mogen niet vergeten dat Jezus als Gods Zoon één en al liefde was. Hij was immers één in wezen met zijn Vader. Een dergelijke liefde is in ons mensen niet te vinden, hoewel de liefde van ouders voor hun kinderen dicht in de buurt komt.

Volmaakte liefde, het volmaakte gezin, de Heilige Familie, als een teken, als een opdracht voor iedereen. Streven naar volmaaktheid is zeer goed en haalt het beste in mensen naar boven, maar... er schuilt het gevaar in dat we teleurgesteld of ontmoedigd raken wanneer we dat ideaal niet halen. Er is een risico dat de éne wat vlugger gaat dan de andere op die weg naar volmaaktheid. Met als gevolg dat je zo elkaar uit het oog verliest en kwijtraakt en net als die H. Familie op zoek moet om elkaar terug te vinden.

Dat laatste is een blijvende opdracht voor elk gezin, voor elke familie of gemeenschap van mensen - dus ook voor ons als parochie. We zullen steeds op zoek moeten gaan naar degenen die achterbleven! De mensen die niet konden bijbenen of tijd verloren hebben door te blijven luisteren naar andere boodschappers.

Een gezin voelt zich pas gezin wanneer de heilige band van de eenheid wordt bewaard. Het is pas compleet als iedereen thuis is, en dan is ook de vreugde volkomen...